

Indledning

Den internationale finanskriser har ramt Danmark på et tidspunkt, hvor dansk økonomi er på vej ned i fart efter flere års højkonjunktur. Samtidig er størstedelen af verdensøkonomien med USA i spidsen i recession. Det er en ekstraordinær alvorlig situation, og Danmark står på randen af den alvorligste økonomiske nedtur i et halvt århundrede.

Samtidig mødes dansk økonomi af de langsigtede udfordringer med at finansiere velfærdsstaten i takt med en aldrende befolkning. Der er behov for en markant forøgelse af arbejdsudbudet og reduktion i antallet af personer på overførselsindkomst. Alternativet er, at der skal skæres dybt i de offentlige kerneydelser, eller verdens højeste skattetryk skal sættes yderligere i vejret. Det sidste vil selvsagt forværre strukturproblemerne i dansk økonomi.

Situationens alvor forstærkes af den aktuelle krise i finanssektoren, der har spredt sig til resten af økonomien, og nu rammer familierne på pengepungen, øger usikkerheden på jobmarkedet og forstærker prisen på boliger. En umiddelbar afbødning af finanskrisen på nationalt niveau står derfor centralt i Liberal Alliances vækst- og skattereform.

Risikoen ved den nuværende krise er, at den er af usædvanligt stort omfang, og at den er udtryk for en hurtig korrektion af en situation, der er opstået igennem flere årtier. Det er vigtigt, at vi ikke træffer forkerte beslutninger på baggrund af en manglende forståelse af krisens årsager. Hvad der især er vigtigt at holde sig for øje er, at det er økonomisk frihed og privat initiativ, der har skabt de store velstands- og velfærdsfremskridt, vi har oplevet i de seneste 25 år i Danmark.

Det er en helt ekstraordinær situation, dansk økonomi befinder sig i, og ekstraordinære situationer kræver ekstraordinære initiativer. De politiske partier på Christiansborg synes handlingslammede af partitaktiske spil, så de end ikke kan blive enige om at gennemføre en minimal dagpengereform. De politiske partier, der skulle vise ansvarlighed, sætter Danmarks fremtid på spil.

Derfor tager Liberal Alliance i dag teten og fremlægger en samlet plan, der:

- Imødegår finanskrisen
- Sætter gang i hjulene igen gennem offensive skattelettelser
- Skaber grundlaget for fremtidens vækst og velstand gennem strukturreformer af arbejdsmarkedet, efterlønnen, skattesystemet, og holder igen med offentlige udgiftsstigninger

Det er en offensiv vækststrategi, der er beregnet på at gøre Danmark til en vindernation i en globaliseret verden i løbet af ti år.

De seneste års højkonjunktur, fuld beskæftigelse, stigende ejendomspriser og gode indtægter fra olien i Nordsøen har været en sovepude for regeringen. Opturen er ikke blevet brugt til at fremtidssikre velfærdsstaten, så gode tider kan blive til bedre tider. Regering og Folketing har ikke gennemført de nødvendige reformer.

Tværtimod har de været mere optaget af at øge det offentlige forbrug og fordele velfærden end på at sikre betingelserne for skabelsen af den velstand, der skal sikre velfærden i

fremtiden. Det er grunden til, at Danmark langsomt men sikkert sakter agterud, hvis kursen ikke lægges om.

I 1996 var Danmark verdens syvende rigeste land målt på BNP pr. capita. I 2006 var vi faldet ned på en 11. Plads, og OECD forventer, at vi frem mod 2014 vil ligge blandt de 30 OECD-lande med den laveste økonomiske vækst. Selv om dansk økonomi har oplevet gode tider i de seneste år, så er det et faktum, at vi i perioden har haft den femtelaveste økonomiske vækst blandt OECD-landene.

Liberal Alliance vil vende udviklingen, så der også i fremtiden bliver råd til den private og offentlige velfærd, som danskerne ønsker. Ambitionen må være, at Danmark i løbet af få år kravler op ad velfærdsstigen, så vi i OECD sammenhæng ligger i toppen frem for at nærme os bunden.

Det forudsætter intet mindre end en national handlingsplan for beskæftigelse, vækst og velstand. Liberal Alliances tager teten med denne plan for Danmark som vindernation i en globaliseret verden.

Heldigvis er udgangspunktet for dansk økonomi ganske gunstigt. Efter en række år med højkonjunktur og overskud på statsbudgettet og på betalingsbalancen har vi et godt udgangspunkt for at slippe helskindet igennem den økonomiske krise, men det kræver politisk mod og de rette økonomiske initiativer.

Liberal Alliances forslag kan sættes i værk relativt hurtigt. Den finansielle krisepakke er tænkt realiseret i løbet af uger snarere end måneder, skattelettelserne kan gennemføres med virkning allerede fra midten af 2009, og strukturreformerne på arbejdsmarkedet og af tilbagetrækningsalderen vil få gradvis effekt fra og med i år.

Tiden kræver økonomisk ansvarlighed, og Liberal Alliance indbyder alle politiske partier til at tage et medansvar for at skabe det nødvendige fundament for at gøre Danmark til fremtidens vindernation i en globaliseret verden.

Liberal Alliance, december 2008

Lavere skat giver øget vækst og velstand

Liberal Alliance fremlægger i dag en offensiv skattepakke, der vil lægge kursen om for dansk økonomi:

- Top- og mellemskatten afskaffes
- Selskabsskatten sænkes til 12,5%
- Kapitalindkomstbeskatningen sænkes til 30%

Resultatet vil være et meget simpelt skattesystem. Sænkningen af selskabs- og kapitalindkomstskatte vil sikre omtrent ensartet beskatning af løn- og kapitalindkomst, ligesom positiv og negativ nettokapitalindkomst vil blive beskattet omtrent ens.

Sænkningen af personskatterne vil gøre det mere attraktivt at yde en ekstra indsats, og det vil gøre det mere attraktivt for dygtige danskere at blive i Danmark, ligesom det vil blive lettere for dansk erhvervsliv at tiltrække højt kvalificeret arbejdskraft fra udlandet. Det vil kort sagt øge arbejdsudbudet og dermed beskæftigelse, vækst og velstand.

Samtidig vil det øge tilskyndelsen til at tage en uddannelse, og en mere uddannet arbejdsstyrke vil på sigt øge produktiviteten og den økonomiske vækst. En sænkning af personskatterne vil endvidere gøre det mere attraktivt at løbe risikoen ved at starte egen virksomhed. Lave skatter er den bedste iværksætterpolitik.

Sænkningen af selskabsskatterne vil gøre det attraktivt at investere og etablere arbejdspladser i Danmark. Selskabsskatten virker som en skat på beskæftigelse og løn i Danmark, så en sænkning af selskabsskatten til et niveau svarende til det laveste blandt de vestlige EU-lande vil tiltrække kapital og arbejdspladser.

Kombinationen af de nye og gunstige økonomiske rammebetingelser, en veluddannet arbejdsstyrke, et fleksibelt og velfungerende arbejdsmarked og politisk stabilitet vil sætte Danmark på vinderkurs i en globaliseret verden.

Med udsigterne til en negativ økonomisk vækst i både 2009 og 2010 er der behov for en betydelig økonomisk stimulans for at få gang i hjulene igen. Liberal Alliance foreslår derfor, at skattereformen underfinansieres i de første år, indtil en langsigtet finansiering og de dynamiske effekter tager over. Det vil lægge en bund under beskæftigelsen og boligmarkedet, og det vil forebygge tab i banksektoren.

En afskaffelse af top- og mellemskatten skønnes af skatteministeriet at give et provenutab på 24 mia. kr. i 2009, når der ikke tages hensyn til de afledede og dynamiske effekter. Alene moms og afgifter af det øgede private forbrug giver en øjeblikkelig selvfinansiering på 20-25%. På langt sigt er en afskaffelse af top- og mellemskatten næsten selvfinansierende ifølge Skatteministeriets StØV-beregninger.

Før den nuværende krise skønnede Skatteministeriet, at selskabsskatten ville give et provenu i 2009 på 41,5 mia. kr. så en halvering af selskabsskatten vil formentlig - givet de nuværende konjunkturer - give et umiddelbart provenutab på ikke over 10 mia. kr. i 2009. Med en kapitalindkomstbeskatning på 30 %, vil en betydelig del heraf komme ind igen som kapitalindkomstskat. Dertil kommer, at danske og udenlandske multinationale selskaber vil se en fordel i at lade deres overskud blive beskattet i Danmark. Provenutabet ved en sænkning af selskabsskatten til 12,5 % vil derfor være minimalt, og på sigt vil en halvering af selskabsskatten være selvfinansierende for en lille åben økonomi som Danmark.

På kort sigt hentes en del af finansieringen ved et stop for tilgangen til efterløn, en forkortelse af dagpengeperioden og en reduktion af realvæksten i de offentlige udgifter til 0,5% årlig, og på langt sigt vil de dynamiske effekter sikre finansieringen.

Finanskrisen afbødes

- Revision af første bankpakke
- Grænsen for hybrid kernekapital forhøjes
- Forbuddet mod dividendeudbetaling erstattes af et solvenskrav
- Der gennemføres en reguleringsreform med fokus på transparens og ansvarlighed
- Staten skal ikke blande sig i bankernes drift
- Evt.: Tilførsel af ansvarlig lånekapital, evt. med statsgaranti, hvorved lånene vil blive attraktive for bl.a. pensionskasser
- Såfremt direkte investering af skatteydermidler i yderste nødstilfælde bliver nødvendig, skal der sikres mulighed for et markedsbetonet afkast

1. Revision af den første bankpakke

Moderne bankvirksomhed er baseret på tillid, og målet med den første bankpakke var at genskabe tilliden til banksektoren i Danmark med en ubegrænset garanti for indskydere og interbanklån. Den hjælp, interbankmarkedet tøde op, og der er igen kommet gang i långivningen bankerne imellem. Staten pålagde bankerne at betale op til 35 mia. kr. til afviklingen af nødlidende banker. Det er isoleret set sund fornuft, for forsikringer er ikke gratis, men bankpakken undergraver bankernes kapitalgrundlag på et tidspunkt, hvor der er stærkt behov for det modsatte.

Kan bankerne ikke rejse de ekstra 15 mia. kr. i kapital, som de er forpligtet til at betale, eller de 35 mia. kr., som de maksimalt kommer til at betale til bankpakken, så må de beskære deres udlån med mellem 120 og 280 mia. kr. for at overholde solvenskravene. Det vil forværre den igangværende økonomiske nedtur.

Den første bankpakke har derfor en utilsigtet negativ effekt, og i løbet af 2009 har mange - også veldrevne - banker behov for at refinansiere deres supplerende kapital. Den fortsatte krise på de internationale finansmarkeder gør det nærmest umuligt, og der er derfor behov for helt ekstraordinært at sikre bankernes kapital af hensyn til samfundsøkonomien.

Liberal Alliance foreslår derfor som første led i en ny finansiel redningsplan, at betalingen for den første bankpakke føres tilbage til bankerne.

2. Fjernelsen af forbud mod dividendeudbetaling

Liberal Alliance foreslår derfor at fjerne forbudet mod dividendeudbetaling frem til september 2010 for velkapitaliserede banker, for at gøre det så økonomisk attraktivt som muligt for investorer at købe aktier i veldrevne banker.

Den første bankpakke indeholdt tillige en række indgreb i løndannelse, bonus og et forbud mod dividendeudbetaling. Især det sidste har vist sig uheldigt, fordi den manglende dividendeudbetaling begrænser tilskyndelsen til at købe bankaktier, og dermed begrænser den muligheden for at rejse ny kapital via aktiemarkedet.

3. Gennemsigtighed og ansvarlighed

Den frie markedsøkonomi med dens konkurrence og sammenhæng mellem gevinst og risiko har historisk fungeret godt og skabt fantastisk velstand, fordi konkurrencen sikrer, at effektive og veldrevne virksomheder overlever, og dårligt drevne virksomheder går under i konkurrencen.

Finanskrisen har vist, at markedsdisciplinen ikke har fungeret godt nok, og det hænger også sammen med, at sektorens betydning for samfundsøkonomien har ført til en overbeskyttelse af både dårlige aktører og ansvarsløse kunder. Hvis man ikke har risiko for tab, kan man uden bekymring forfølge det højeste afkast uden at tage hensyn til en forretningsmodells bæredygtighed. Det ses for eksempel, når banker med store indlånsunderskud gør sig stærkt afhængige af billige lånemuligheder på de internationale finansmarkeder, eller når de kan tiltrække kapital ved at tilbyde usædvanlig høje renter, fordi bankkunderne ikke overvejer de medfølgende risici på grund af indskydergarantien.

Liberal Alliance foreslår en opstramning af reglerne til offentliggørelse af information i søjle III i Basel-reglerne, så det bliver lettere for professionelle investorer og avancerede kunder at vurdere de reelle risici, eksempelvis i forhold til den enkelte banks risikoeksponering mod ejendomssektoren eller koncentration mod andre sektorer eller aktivklasser.

Liberal Alliance foreslår, at der stilles krav til offentliggørelse af nogle få og simple risikoindikatorer for banker, så private indskydere på en let og forståelig måde kan vurdere risikoen på deres bank, eller populært udtrykt, en smiley-lignende ordning. Det vil hjælpe til at øge ansvarligheden blandt især større virksomheder og kommuner, når de vælger bankforbindelse, når den ubegrænsede indskydergaranti ophæves efter september 2010.

Liberal Alliance foreslår, at forhøjelsen af indskydergarantien gøres midlertidig, og at der overvejes nye og mere risikobaserede modeller fremadrettet. Modeller med en lav bundgrænse for garantien og selvrisiko for højere indskud bør overvejes. Hvis ikke dette kan gennemføres, bør bankernes tilskud til indskydergarantiordningen justeres efter deres risikoprofil, eksempelvis i forhold til deres solvenskrav (og dermed risiko) snarere end i forhold til størrelsen af de udlån, der er dækket af garantien.

Liberal Alliance foreslår, at der herhjemme og i EU arbejdes på at revidere kapitaldækningsreglerne, så bankernes solvenskrav bedre afspejler den aktuelle konjunktursituation. Samlet set bør solvenskrav nok ligge noget højere end i dag. Til gengæld kan solvenskrav gøres afhængig af vækst og arbejdsløshed, således at solvens er højere i gode tider og lavere i bunden af recessioner. Ellers virker solvenskravene ligesom reglen om, at der altid skal holde en taxa på stationen. Hvis reglen skal overholdes, kan den sidste taxa aldrig bruges.

Liberal Alliance foreslår, at Danmark ensidigt og midlertidigt tillader, at loftet for anvendelsen af hybrid kernekapital hæves fra 15 til 30 % og fjerner reglen om, at hybrid kernekapital kun må medregnes, hvis kernekapitalen udgør mindst 5 % af aktiverne. Kapitaldækningsreglerne er reguleret af EU's Capital Requirements Directive, og Liberal Alliance foreslår, at Danmark tager initiativ til en hasteændring af direktivet, så de danske regler kommer til at ligge inden for rammerne af EU-direktivet.

Liberal Alliance foreslår, at der gives lovmæssig mulighed for, at banker kan tilbyde segregerede konti med lavere rente, men sikret imod en eventuel konkurs, ligesom det kendes fra andre lande. Således kan kunder vælge sikre konti med lav eller ingen rente eller tage bevidst risiko mod højere rente.

Liberal Alliance foreslår, at de internationale kapitaldækningsregler, Basel II eller Capital Requirements Directive i EU, strammes op med hensyn til kravene til bankernes likviditetsstyring, kontroller og processer. Samtidig skal der stilles skærpede krav i søjle III til bankernes offentliggørelse af information om likviditetsbehov og likviditetsstyring.

Der er behov for nøje at overveje tiden efter udløbet af den nuværende bankpakke i september 2010, og på lidt længere sigt er der behov for grundigt at overveje den fremtidige finansielle regulering.

4. Staten skal ikke blande sig i bankernes daglige drift

Skulle der i den nuværende finanskrisen vise sig behov for ekstraordinære tiltag for at sikre bankernes kapital, så foreslår Liberal Alliance, at det sker gennem en statslig garanti for den ansvarlige lånekapital frem for gennem direkte statsligt ejerskab. Det kan dermed overlades til pensionskasser og andre institutionelle investorer at indskyde kapital i form af den nødvendige lånekapital, evt. med en statsgaranti i ryggen.

Staten skal ikke blande sig i bankernes drift, det vil blot fordyre private husholdninger og erhvervsliv adgang til lån og skabe endnu flere problemer for den finansielle sektor i fremtiden. Den første bankpakkes krav om betaling på op til 35 mia. kr. er et typisk eksempel på, at en form for regulering ofte fører ny regulering med sig, fordi den første ikke var hensigtsmæssig.

Liberal Alliance er imod - helt eller delvist - statsligt ejerskab af banker. Banker drives bedst af de, der bærer det økonomiske ansvar, hvis det går dårligt, og får gevinsten, hvis det går godt.

Øget vækst, beskæftigelse og produktion

§ Stop for tilgangen til efterløn

§ Dagpengeperioden halveres

§ Grænserne åbnes for kvalificeret arbejdskraft

§ Regelstop og byrdereform

§ Forlængelse af kredittider på moms og skat

Stop for tilgangen til efterløn

Der bør indføres et øjeblikkeligt stop for tilgangen til efterlønnen. Retten til tidlig tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet på offentlig forsørgelse skal reserveres til folk med nedsat arbejdsevne. Det vil øge arbejdsudbuddet med op mod 150.000 personer og være det væsentligste bidrag til et øget arbejdsudbud og dermed en stigning i vækst og velstand.

Desværre fredede det såkaldte velfærdsforlig alle, som er født mellem 1948 og 1959 fra de ændringer, som fra 2019 vil skubbe pensionsalderen opad i takt med, at levealderen stiger. Det kommer til at koste 270 milliarder kroner.

De nuværende generationer på arbejdsmarkedet kommer til at betale en dobbeltpris for velfærdsreformen. Dels med et længere arbejdsliv. Dels med et stort velstandstab. Danmark bliver fattigere i årene, der kommer, hvis vi fastholder efterløn og pensionsalder uændret til 2019.

Det eneste rigtige er at stoppe for tilgangen til efterlønnen med det samme for alle, der ikke har nedsat erhvervsevne. For dem med et svigtende helbred og som ufrivilligt må trække sig helt eller delvist - tilbage fra arbejdsmarkedet, findes der i dag en række ordninger, som er målrettet mennesker med svigtende helbred. Det drejer sig om førtidspension, fleksjob og sygedagpenge.

Men det er et strukturelt samfundsproblem, at syv ud af ti efterlønnere er fuldt ud arbejdsduelige og lader sig forsørge for offentlige penge i stedet for at forsørge sig selv. Hvis vi skal sikre økonomisk vækst og velstand for vores børn og finansiering til velfærdssamfundets kerneydelser i fremtiden, er det mest virksomme middel at stoppe for tilgangen til efterlønnen her og nu og en umiddelbar hævnning af pensionsalderen til 67 år.

Dem, der har indbetalt til efterlønsordningen uden at få mulighed for at benytte den, kan få pengene flyttet til en pensionsordning, så ingen mister deres indbetaling.

Folkepensionsalderen bør fremover have den rolle, den tidligere har haft: Den bør markere, hvornår vi har ret til at blive forsørget, fordi vi er blevet ældre. Er man derimod under folkepensionsalderen, skal man kun have ret til offentlig forsørgelse, hvis man har nedsat arbejdsevne.

Mens den faldende ledighed betyder kraftigt faldende offentlige udgifter til forsørgelse, vedbliver efterlønnen nemlig med at koste. Ifølge finansloven for 2008 bruger samfundet således 23 mia. kr. om året på efterlønnerne. Til sammenligning koster arbejdsløshedsdagpenge og kontanthjælp godt 18 mia. kr. På trods af de politiske tiltag er gennemsnitsalderen for nye efterlønsmodtagere forblevet stort set uændret gennem mange år, og 42 procent af alle 60-64-årige modtager i dag efterløn. Efterlønnen er den afgørende forklaring på, at tilbagetrækningsalderen er faldet siden starten af 1980'erne - til trods for at levetiden er steget.

Politikerne bag velfærdsforliget i 2006 har udskrevet en regning på 270 milliarder kroner. Regningen skal betales på den ene eller anden måde. Vi kan vælge at lade vores børn betale for 68'ernes gyldne efterår, eller vi kan vælge at lade arbejdslivet for 68'erne fortsætte nogle år endnu og på den måde lade dem betale noget af regningen selv.

Liberal Alliance foretrækker helt klart det sidste - ikke fordi vi ikke under dem et langt liv på solterrassen i parcelhushaven, men fordi deres indsats på arbejdsmarkedet i de kommende år er helt afgørende for, at Danmark kommer godt igennem den recession, som verdensøkonomien er på vej ned i.

Halvering af dagpengeperioden

Dagpengeperioden skal sættes ned, så ledige fremover højst kan modtage dagpenge i to år indenfor en treårig periode. Det vil øge arbejdsudbuddet med op mod 15.000 personer og være et væsentligt bidrag til at øge den økonomiske vækst.

Dagpengeperioden er i Danmark markant længere end i de lande, som vi normalt sammenligner os med. I Sverige kan man få dagpenge i knap 14 måneder, mens perioden i Danmark er 48 måneder.

Argumentet for en kortere dagpengeperiode skal ikke findes i den aktuelle situation med meget lav ledighed. Lige nu er det nemlig ret få personer, som har modtaget dagpenge mere end to år i træk. Den kortere periode skal derimod sikre, at beskæftigelsen er højere i både høj- og lavkonjunkturer. Konsekvensen bliver nemlig, at ledige i alle faser af ledighedsforløbet er mere aktive og målrettede i deres søgen efter nyt arbejde. På kort sigt vil forslaget især virke ved, at ledigheden stiger mindre, end den ellers ville have steget, når konjunkturerne bliver dårligere.

En kortere dagpengeperiode vil næppe medføre, at nævneværdigt færre forsikrer sig mod ledighed. Forholdet mellem, hvad det koster at være med i en a-kasse og den mulige dagpengeudbetaling, vil fortsat være meget gunstigt med en dagpengeperiode på to år.

I øvrigt har de forkortelser af dagpengeperioden, som blev gennemført i 1990'erne, ikke haft nogen observerbar effekt på andelen af dagpengeforsikrede.

Kilde: Arbejdsmarkedskommissionen 2008, "Arbejde, Vækst og Velfærd"

Grænserne åbnes for kvalificeret arbejdskraft

Den relativt dårlige integration af indvandrere på arbejdsmarkedet udgør en udfordring for den økonomiske politik, bl.a. fordi den sætter pres på de offentlige finanser. I regeringens 2015-plan forventes nettoindvandringen fra mindre udviklede lande at være ca. 2.500 personer om året. En større end forventet indvandring af personer med dårlige forudsætninger for at opnå beskæftigelse vil yderligere vanskeliggøre opfyldelsen af målsætningen om holdbare offentlige finanser. En stigning i indvandringen fra mindre udviklede lande på 5.000 personer årligt anslås at medføre en forværring af de offentlige finanser på i størrelsesordenen 0,3 pct. af BNP.

Omvendt står Danmark med det problem, at der mangler arbejdskraft og beskæftigelse for at sikre holdbare offentlige finanser på sigt. Kan man vende indvandringen fra at være en indvandring til understøttelse til en indvandring til beskæftigelse, kan man opnå et positivt bidrag til målsætningen om holdbare finanser. Derfor bør indvandrings- og beskæftigelsespolitikken moderniseres, så den dels sikrer, at fremtidig indvandring sker til en høj grad af beskæftigelse, dels at nuværende indvandrere og danskere på offentlig forsørgelse kommer i arbejde.

Princippet i en bedre indvandrings- og beskæftigelsespolitik er at styrke den individuelle frihed og det individuelle ansvar. Det kan overordnet ske gennem:

- Liberalisering af indvandringen
- Begrænse tiltrækningen til sociale ydelser og styrke optjeningskravene
- Øge den direkte betaling for brug af offentlige serviceydelser
- Reducere indkomstbeskatningen

Sådanne ordninger - hvor man har åbne grænser og lukkede kasser - omtales gerne som Blue-Card ordninger. Det generelle princip er, at man sikrer et stærkt incitament til beskæftigelse frem for passiv forsørgelse ved at indføre et optjeningskrav, der skal være opfyldt, før man åbner for adgang til offentligt finansierede ordninger.

De retlige virkninger af EU's opholdsdirektiv har vist, at 24års-reglen og tilknytningskravet ikke længere er virksomme værktøjer til at begrænse uønsket indvandring af svært integrerbar udlændinge gennem familiesammenføringer. Det forhold øger i sig selv behovet for at tilpasse det danske velfærdssamfund til den globaliserede økonomi og arbejdskraftens fri bevægelighed indenfor EU's Indre Marked.

24års-reglen og tilknytningskravet har ud fra en liberal synsvinkel altid haft uønskede bivirkninger, når unge danskere forhindres i at vende tilbage til Danmark med deres ægtefælle. Samfundet går glip af ressourcestærke personer og det er et betydeligt indgreb i den personlige frihed. Liberal Alliance foreslår derfor, at 24års-reglen og tilknytningskravet afskaffes samtidig med, at vi indfører en Blue-Card model for indvandring.

Regelstop og byrdereform

Der er behov for et egentligt byrde- og reguleringsstop for erhvervslivet, således at der fremover kun kan indføres ny regulering, som medfører administrative byrder og indberetninger på erhvervsområdet, hvis tidligere love, bekendtgørelser m.v. på området samtidig fjernes. Reguleringsstoppet skal suppleres med et egentligt byrdestop, hvorefter der som udgangspunkt ikke må pålægges erhvervslivet nye administrative byrder.

Antallet af nye love og bekendtgørelser har ligget på omkring 1.000 om året op gennem 1990'erne. I 2007 steg antallet af love og bekendtgørelser dog markant til rekordniveau. Der blev indført i alt 1.854 nye love og regler i 2007. Den stadig stigende regulering af samfundet medfører, at den politiske og den økonomiske frihed indsnævres. For megen regulering gør det sværere at starte og drive virksomhed. Alt for mange af virksomhedernes ressourcer spildes som følge af den omfattende regulering, som begrænser virksomhedernes vækstmuligheder. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen har opgjort de administrative byrder for virksomhederne til omkring 28 mia. kr. om året.

I maj 2002 fremlagde regeringen vækststrategien »Vækst med vilje«. Regeringen opsatte en målsætning om at reducere erhvervslivets administrative byrder med 25 pct. i 2010. Men det går umådeligt langsomt med at nå målsætningen. Siden 2001 er det kun lykkedes at reducere virksomhedernes administrative omkostninger med 10,1 pct. I 2001 udgjorde de administrative omkostninger 30.932 mio. kr. Beløbet var i 2007 faldet med 3.130 mio. kr. til 27.802 mio. kr. Der er tale om et svimlende højt beløb og et stort forbrug af erhvervslivets ressourcer, som i stedet kunne benyttes til at skabe vækst og velstand for hele samfundet.

Væksten i den offentlige sektor bremses for at øge den økonomiske vækst og velstand

I en tid med lavkonjunktur må stat og kommuner tilpasse udgifterne til de lavere skatteindtægter. Som andre må de i krisetider sætte tæring efter næring. Det er uholdbart at øge de offentlige udgifter. De strukturelle reformer, som på sigt vil mindske det offentliges andel af BNP, er den rigtige medicin både i opgangs- og nedgangstider. Det er også kun gennem strukturelle reformer, at det samlede skattetryk kan sænkes.

Regeringen har gennem en for stor vækst i det offentlige forbrug over de senere år forværret velfærdssamfundets langsigtede balanceproblemer. Samtidig har regeringen ikke evnet at gennemføre de nødvendige reformer på arbejdsmarkedet, som skulle udvide arbejdsudbuddet.

På den måde er regeringens 2015-plan kuldsejlet blot et år efter, den blev sat i søen. Der mangler mindst 14 mia. k. i regnestykket for at sikre den finanspolitiske holdbarhed.

CEPOS har beregnet, at dette kan håndteres ved, at regeringen nedjusterer væksten i det offentlige forbrug i perioden 2009-2015 til ca. 0,5 pct. fra de nuværende knap 1 pct. En nedjustering af det offentlige forbrug i denne størrelsesorden vil forbedre holdbarheden med 0,8 pct. af BNP eller 14 mia. kroner.

At sænke væksten i det offentlige forbrug til 0,5 procent årligt burde være et initiativ, som en borgerlig/liberal regering selv opstillede. Målsætningen om en årlig realvækst på 0,5 % var en del af 2010planen, som VK-regeringen overtog som sin egen. VK-regeringen har ladet de offentlige udgifter løbe løbsk og har ikke overholdt sin egen målsætning. I årene 2002-2008 har der været en vækst i det offentlige forbrug på 47 milliarder kroner, hvilket er omtrent dobbelt så meget som 2010-planen budgetterede med i samme periode.